

"Η οικοδέσποινα" (Νέα Εστία τχ. 1791, Ιούλιος 2006)

Η οικοδέσποινα (Νέα Εστία τχ. 1791, Ιούλιος 2006)

Η οικοδέσποινα

Η ατμόσφαιρα ήταν χαλαρή, σε πολλά σημεία του σπιτιού υπήρχαν αναμμένα αρωματικά κεριά για τον καπνό. Ήταν η ώρα του γλυκού. Τα μικρά κουταλάκια του καλού σερβίτσιου άστραφταν μέσα στα πορσελάνινα πιατάκια, που πηγαينوέρχονταν με ταχύτητα και ξαναγέμιζαν με ένα δεύτερο κομμάτι τούρτας, μικρότερο, συνήθως, λόγω ευγένειας. Όλοι μιλούσαν με κάποιο διπλανό τους και κάποια γελάκια ανάδευαν τον αέρα εδώ κι εκεί. Απολάμβανα τη μουσική που έφτιαχναν οι χαρούμενες φωνές των καλεσμένων τρώγοντας αργά-αργά το γλυκό των γενεθλίων του Ν. Δεν είχα ιδιαίτερη διάθεση για κουβέντα, μου αρκούσε που συμμετείχα στην γιορταστική ατμόσφαιρα, προτιμούσα να παρατηρώ γνωστούς και φίλους γύρω, έβλεπα τα χρώματα της αύρας του καθενός, πως άλλαζαν κάποιες στιγμές, πως ανακατεύονταν με τα χρώματα του εκάστοτε συνομιλητή, πως κάποιες φορές πιεσμένα συναισθήματα και ψεύτικα χαμόγελα έσκαγαν σε κάτι θαμπά γκρίζα και μουτζούρωναν το ταβάνι, πως ένα χαμηλόφωνο φλερτ κοκκίνιζε τον αέρα, πως διαλύονταν όλα αυτά στις σέπιες της επίπλωσης και στις ώχρες του δωματίου, πως προβάλλονταν στους λευκούς τοίχους οι σκιές και πως επιμηκύνονταν όταν ο φωτισμός προερχόταν από κάποιο χαμηλό πορτατίφ. Κάπου-κάπου ένα ανάλαφρο γαλάζιο ξάνοιγε λίγο την παλέτα του σαλονιού, ένα νεαρό κορίτσι ρώτησε για την τουαλέτα, έστριψε στο διάδρομο που της υπέδειξαν αφήνοντας πίσω της παστέλ ρίγες φωτός.

Κατευθύνθηκα προς τον μπουφέ για ένα ποτό. Ήταν ένα νεοκλασικό κομμάτι από μαόνι σχεδόν μαύρο, ασορτί με την τραπεζαρία, πάνω του υπήρχε ένας οριζόντιος στενόμακρος καθρέφτης. Ένωσα το πρόσωπό μου ξαναμμένο, έκανε υπερβολική ζέστη, σκέφτηκα να ρίξω μια κλεφτή ματιά στο μακιγιάζ μου, πάντα με τη ζέστη αλλοιώνεται. Ευτυχώς δεν βάφομαι ποτέ έντονα, έχω δει άλλες γυναίκες σε ανάλογες περιπτώσεις ζέστης και αλλοίωσης ή να τρέχουν συνεχώς έντρομες στο μπάνιο ή να μοιάζουν με αποτυχημένο κλόουν με το κραγιόν να κατρακυλάει θλιβερά στις άκρες των χειλιών και να κατσαρώνει φουτουριστικά στο επάνω περίγραμμα. Ευτυχώς παρατηρώ αρκετά κι έτσι γλιτώνω μερικά, ευτυχώς, επίσης, έχω την λαμπρή συνήθεια να τρώω το κραγιόν μου πάντα μαζί με την πάστα μου. Γι' αυτό δεν ανησυχώ πολύ, ωστόσο μια ματιά θα την ήθελα και το μπάνιο είναι πιασμένο από το νεαρό κορίτσι. Θα πω το ποτό όρθια και θα χαζεύω τον κόσμο μέσα απ' τον καθρέφτη του μπουφέ.

Η αριστερή πλευρά του είναι γεμάτη με μπουκάλια που έχουν πολύχρωμες ελκυστικές ετικέτες και εξωτικά ονόματα. Ποτέ δεν τα κατάφερα να βρω ένα ποτό στα μέτρα μου, αυτή την δουλειά πάντα την αφήνω στο συνοδό μου, μέχρι που αποφάσισα ότι μπορώ να πίνω και ασυνόδευτη. Έκτοτε, αφού βέβαια την πάτησα μερικές φορές πίνοντας κάτι σκληρά για μένα όπως Τζόνου τον περιπατητή και άλλα συναφή, κα-

τέληξα ότι τέρμα με τις δοκιμές, θα πίνω ένα σταθερό, που το ξέρω. Άπλωσα το χέρι μου προς τη βότκα. Το μακιγιάζ εντάξει στη θέση του, όσο είχε απομείνει φυσικά. Στη δεξιά μεριά του μπουφέ είδα μια αρκετά καλή συλλογή από παλιά μπουκάλια, μερικά ήταν γυάλινα, άλλα κρυστάλλινα ταγιαρισμένα, καλόγουστα όλα, είχε μεράκι η νοικοκυρά φαινόταν και στις τελευταίες λεπτομέρειες, υπήρχαν παντού πινελιές της ματιάς της. Σε μια κολώνα στα αριστερά του δωματίου υπήρχαν κρεμασμένες κάθετα τρεις μάσκες της Κομέντια ντε λ' Άρτε. Συνέχισα να παρατηρώ το χώρο. Τώρα μέσα από τον καθρέφτη του μπουφέ έβλεπα ένα σημείο στο βάθος του άλλου δωματίου που δεν φαινόταν από κει που καθόμουν προηγουμένως. Πάνω σ' ένα οβάλ τραπεζάκι από σκούρα καρυδιά υπήρχαν πολλές ασημένιες κορνίζες όλων των μεγεθών, άλλες σε απλές γεωμετρικές φόρμες, άλλες με σκάλισμα, φιλοξενούσαν φωτογραφίες μελών της οικογένειας, παππούδες, γιαγιάδες, θείες και θείοι, φαντάζομαι, δεν τους ήξερα όλους άλλωστε στις φωτογραφίες ήταν όλοι συνομήλικοι, αλλά, να και ο Ν. με τους γονείς του και οι γονείς του πιο νέοι και μια άλλη του Ν. στο στρατό που τον τέλειωσε τσάτρα-πάτρα σχεδόν με τρελλόχαρτο, του 'πεσε πολύ βαρύ το φανταρίλκι.

Δίπλα στο τραπεζάκι σε μια κουνιστή πολυθρόνα βενετσιάνικη με κείνες τις περίτεχνες και συνάμα ανάλαφρες καμπύλες που στηρίζουν το λίκνισμα και δίνουν ρυθμό, καθόταν μια γυναίκα σκυμμένη, φορούσε βελούδινο φόρεμα σε ένα βαθύ μοβ χρώμα. Φαινόταν πολύ απασχολημένη με κάτι που κρατούσε στα χέρια της, κάτι σαν κλειδί ή κομπολόι, δεν μπορούσα να διακρίνω ξεκάθαρα. Σήκωσε το κεφάλι, το πρόσωπό της μου φάνηκε γνωστό, χωρίς όμως να μπορώ να εντοπίσω αμέσως από πού. Το παθαίνω αρκετά συχνά το τελευταίο διάστημα, κουσούρι που μου έμεινε από την δεκαετή απουσία μου στο Παρίσι. Κι άλλους παλιούς φίλους και γνωστούς δυσκολεύτηκα να αναγνωρίσω απόψε. Την κοίταξα για λίγη ώρα επίμονα, ήταν κι αυτή κάπως απομονωμένη απ' τους υπόλοιπους, καθόταν εκεί και έμοιαζε να τα παρατηρεί όλα σιωπηλά αλλά γνωρίζοντας και ελέγχοντας την κάθε λεπτομέρεια. Το πρόσωπό της φώτιζε εσωτερικό ανεκδήλωτο χαμόγελο. Κοιτούσε αόριστα, σχεδόν αφηρημένα τον κόσμο τριγύρω, σε κάποια στιγμή τα βλέμματά μας διασταυρώθηκαν και τότε την αναγνώρισα. Ήταν η μητέρα του Ν.

Η αλήθεια είναι ότι, αν και είχα χρόνια να την δω, κρατιόταν πολύ καλά για την ηλικία της, η εικόνα της δεν είχε απομακρυνθεί πολύ από την φωτογραφία που υπήρχε πλάι της. Θεώρησα ότι με είδε και με θυμήθηκε, σήκωσα λοιπόν το ποτήρι μου και την χαιρέτισα κλίνοντας ελαφρά το κεφάλι. Χαμογέλασε. Πόσο χαιρόμαι που σας ξαναβλέπω μετά από τόσα χρόνια, είσθε στις ομορφίες σας απόψε κι είναι όλα τόσο όμορφα εδώ, πάντα ήταν όμορφα και ζεστά στο σπίτι σας, το θυμάμαι από παιδί, τα πάρτι σας μου έμεναν αξέχαστα, και το σαλόνι το έχετε φτιάξει με τόσο ιδιαίτερο γούστο για την περίπτωση, να σας ζήσει ο Ν...Αλλά..., νόμιζα πως είχατε φύγει, της είπα, πως λείπατε για καιρό..., ναι πράγματι, απάντησε, μόνο για σήμερα έχω έλθει λόγω της ημέρας, είναι εξαιρετική ημέρα σήμερα, τα γενέθλια του Ν., κάτι σαν ... Άδεια; τη ρώτησα, α' ώστε γίνεται να σας δώσουν άδεια για τέτοια περίπτωση, μάλιστα. Στην ουσία δεν κατάλαβα για τι είδους άδεια μιλούσε, αλλά μου φάνηκε αγένεια να την ρωτήσω. Να σας βάλω να πιείτε κάτι; πρότεινα. Ένα τραγούδι αναδύθηκε απ' την άλλη άκρη του δωματίου και δεν άκουσα καθαρά την απάντησή της, εγώ πάντως ήθελα ένα δεύτερο ποτό.

Κρατώντας δύο ποτήρια βότκα πλησίασα το οβάλ καρυδένιο τραπεζάκι, κάθισα στην άδεια βιεννέζικη πολυθρόνα. Αρχισα να πίνω ψάχνοντας με τα μάτια ένα γύρω το χώρο για τη μαμά του Ν. Πού πήγε; Η ματιά μου έπεσε στον απέναντι τοίχο, σε ένα παλιό κέντημα. Από τα λίγα που ήξερα το εκτίμησα για βυζαντινό, υποθέτω τελικά ότι δεν θα ήταν τόσο παλιό, ίσως μόνο η βελονιά του να ήταν βυζαντινή και η κεντήστρα του πριν από εκατό - διακόσια χρόνια χαμένη. Τέλος πάντων βυζαντινό ή μη είχε πάνω του αυτή την πατίνα που μόνο ο χρόνος μπορεί να δώσει στα αντικείμενα, μια ησυχία, που τα τυλίγει. Όλο το υπόλοιπο της βραδιάς το πέρασα με παρόμοιες σκέψεις, ανάμεσα στους ανθρώπους που γελούσαν και χόρευαν. Την μητέρα του Ν. δεν την ξαναείδα.

Κόντευε δύο η ώρα το πρωί, είχαν αρχίσει να φεύγουν οι πρώτοι, είχα κουραστεί κι εγώ απ' τους καπνούς και τις βότκες, κι έτσι μόλις είδα ένα δεύτερο γκρουπάκι αποχώρησης σηκώθηκα, πήρα το παλτό μου και στάθηκα λίγο παράμερα περιμένοντας να τελειώσουν τις αγκαλιές και τα φιλάκια με τον Ν. οι προηγούμενοι, κάτι ξαδέλφια του, να αποθέσω κι εγώ τα δικά μου στα μάγουλα του παιδικού μου φίλου και να πάω για ύπνο. Τότε άκουσα την εξαδέλφη του τη Γ. να λέει,

«Μπράβο βρε παιδί μου..., τόσο καιρό είχαμε να βρεθούμε, να περάσουμε καλά όλοι μαζί, και να γιορτάσουμε όπως παλιά, πολύ χάρηκα που το ξανάνοιξες το σπίτι, καιρός ήταν πια, ε..., πάνε και τρία χρόνια από τότε που χάσαμε τη μάνα σου, ο χρόνος περνάει, δεν παίζει. Λοιπόν να μη χαθούμε, θα τα πούμε σύντομα. Άντε να 'σαι καλά και του χρόνου, καληνύχτα».

Η οικοδέσποινα (Νέα Εστία τχ. 1791, Ιούλιος 2006)